

Коли проходив я стежками давніми,
коли блукав між кам'яних мереж, —
«Куди ідеш?» — ніхто не запитав мене.
Питають в горах:
«Звідки ти ідеш?»

Джигіт з плечима бурки,
ніби з крилами,
орел, що клекотів у хмарах десь,
чинара під обривистими брилами, —
усі питали:
«Звідки ти ідеш?»

Я вперто йшов. Блищала —
за труди оці
як нагорода —
синь скелястих веж.
Я думав про високий зміст традиції,
про сенс питання:
«Звідки ти ідеш?»

О ні, не для цікавості порожньої,
хоч, певна річ, що ради неї теж,
питають гори й горці в подорожнього
у першу чергу:
«Звідки ти ідеш?»

Якого роду ти, якого племені?
Де корінь твій і джерело твоє ж?
Освячені при вогнищі чи в темені
ті дні минулі,
звідки ти ідеш?

Потреба є в дорозі оглядатися

на ті вогні, що світять у безмеж.
Куди ідеш —
не важко здогадатися,
коли відомо —
звідки ти ідеш.

1972

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.